

draaien en ik moest de boel maar opknappen. Wij hebbentoen die nacht in Coehoornkazerne geslapen, echter niet veel met de ongerustheid; hoe zal dat morgen aflopen? We moesten er 's morgens al vroeg uit, om de eerste trein naar Den Helder te hebben. Na afloop van de dienst 's middags vanzelf bij de kapitein op het rapport komen. Ik heb daar weer het woord gevoerd en net zolang en zo mooi gepraat totdat we zonder straf er vanaf kwamen. Natuurlijk met de mededeling dat het niet meer zou voorkomen. Wat vanzelfsprekend door ons grif beloofd werd. In elk geval geen straf.

Ik ben toen heen en weer gaan proberen om dichterbij huis te komen en jawel, dat lukte net en mocht per 1 juni naar Klaaswaal. Een grote verbetering voor mij, daar ik dan op de fiets zaterdag naar huis kon over Willemstad. Nou ik had niet veel met Den Helder op om de reden zoals al eerder gemeld. Was dus blij dat het voor mij daar gedaan was.

Ik ben toen naar Klaaswaal vertrokken dat was de verdediging der monden van Maas en Schelde en werd daar ingekwartierd bij een zekere wagenmaker een Middelhoek, aan de Strijensedijk. Dat was een weduwvrouw met haar dochter en een zoon, die de zaak van zijn vader dreef na diens overlijden. Was een goede vrouw, maar die zoon was een fanatieke kerel. Ik kon beter met zijn moeder praten dan met hem. Ook waren het zeer ouderwetse mensen. Ik kwam daar 1 juni aan en dat was in de tijd van de verse groenten en salade en dan kregen we 's middags van dat oude gele gastige spek bij de aardappels van de slacht van vorig jaar oktober en november. Zo geel als goud en ik kon daar niet tegen. Maar ja, je kreeg niet anders en ik moest dus wel wilde ik geen honger lijden. Doch gelukkig het verblijf daar was ook maar een maand en per 1 juli zijn we vandaar vertrokken naar Oostkapelle in Walcheren. Daar heb ik het zeer goed naar mijn zij gehad en ben daar ook gebleven tot de demobilisatie in nov. 1918. Ik kreeg toen om de andere week een week zakenverlof en dat was een genot voor mij. Ik kon nu tenminste weer eens me zelf aan de zaken gaan wijden.

Een zeer grote verlichting voor mijn vrouw, die tot dusver alles zo wat alleen moest opknappen. Zij was vanzelf erg blij, alleen als ik dan die week weer weg moest ging het hoofd naar beneden. Nou dat viel voor mij dan ook niet mee.

En nu het droeve voorval dat in die tijd plaats had. En wel met de kleine Kees. Hij hield zeer veel van paarden en was nog al veel bij Jaap van Boven in het wegje, zoals wij dat noemden en deze was bode op Goes met 2 paarden. Hij liep daar veel omdat ook zijn vrouw Liesbet zeer veel van Kees hield, temeer omdat juist in die tijd er niet zoveel kleine kinderen toen in die buurt waren. Hij of zij nam hem nog al eens mee. Nu had hij Jaap van Boven zulk een ouderwetse mangelmolen waar in hij de mangels voor de beesten draaide en natuurlijk met onbeschermden raderen. Tegenwoordig mag zo iets niet meer en ze worden ook niet meer gebruikt, daar er geen paarden meer gehouden worden. Jaap zou mangels draaien voor de paarden en laat hij nu zijn vingertjes tussen die raderen steken. Vreselijk wat een toestand. Janna Meeuwsen, de vrouw van Toon Meeuwsen kwam het zeggen ik was toen net thuis. Gauw zo hard als onze benen konden dragen naar dokter Geill, die nu eens zelf een nieuwe geneeswijze zou toepassen en dat gewoon met de natuur zou doen genezen. Wanneer zo iets tegenwoordig zou plaats hebben dan direkt naar het Ziekenhuis en opereren, wat zeer goed is ook. Want nu draagt hij nog de gevolgen van die z.g.n. natuurgeneeswijze in zijn vingers, daar het geheel niet bijgewerkt is en nog een groot stuk nagel totaal verdraaid is blijven zitten en van de andere vingers een gedeelte is afgeknepen. Gelukkig zijn z'n vingers er nooit stijf doorgebleven en kan hij ze goed gebruiken, al is het een naar gezicht. Ze zouden dat nu veel netter bijwerken als zo iets plaats had. Maar dat neemt niet weg dat hij de eerste dagen veel pijn had. Het is nog wel de moeite waard de brieven te lezen die ik dan in die week kreeg van zijn Moeder hoe het